

kan være grundet Anledning til Andet end at ffjænkke Amtsforvalterens Opgivende fuldstændig Tiltro, saaledes er til yderligere Bekræftelse Rigtigheden attesteret af vedkommende Amtmand, der maa antages at have det fornødne Kjendskab til Forholdene. Naar det derfor maa antages, at ingen Amtsforvalter har opgivet mere end den virkelige Udgift, vilde en Undersøgelse om, hvorvidt Udgiftens Størrelse staaer i et rigtigt Forhold til Forretningernes Mængde og Bestaaffenhed samt det Arbeide, som kan fordres udført af Amtsforvalteren personlig, i alt Fald kun lade sig gennemføre ved at gaae for meget ind paa Specialiteter, uden at man dog derved vilde kunne naae Maalet paa en i nogen Grad tilfredsstillende Maade. Det er vist nok, at en større Tilgang af Skatteydere giver et forøget Arbeide og derfor bevirker Forøgelse i Contoirudgifterne, men det vilde være forgæves, hvis man vilde prøve paa at udfinde en passende Maalestof for hver enkelt Amtstues Fornødenhed til Contoirhold i Skatteyhernes Antal. Amtstuerne have, som bekjendt, foruden de med den egentlige Skatteoppebørjel forbundne Forretninger, mange andre Embedsforretninger, hvis større eller mindre Omfang ved hver Amtstue især indvirker paa dennes Behov af Medhjælpere til Arbeidets Udførelse, og heraf er altsaa Contoirudgifternes Størrelse ikke mindre afhængig end af Skatteyhernes Antal.

Til Oplysning ved Sagens Behandling har man imidlertid under de ovennævnte, Amtsforvalterne affordrede Forklaringer forlangt opgivet Antallet af Hartkornsconti i 1860, og hvor stor Tilgangen deraf har været siden 1855. Af de herom modtagne Beretninger erfares, at medens Skatteyhernes Antal i Aaret 1850 kun var 117,125, er det nu 151,378, altsaa over 34,000 større end i 1850, og deraf ere de 23,000 Hartkornsconti tilkomne siden 1855. Denne Tilgang fordeles sig imidlertid, som det var at vente, paa de enkelte Amtstuer paa en saadan Maade, at den ikke kan afgive nogen i og for sig brugelig Maalestof i Henseende til Contoirudgifterne, hvorimod det heraf yderligere fremgaaer, at den virkelige Udgift maa gjælde som Regel.

Den Contoirholds-godtgj. paa hvis Bevilgelse nærværende Lovudkast gaaer ud, beløber, som foran bemærket 32,300 Rb.

Da den ved Lov af 8de Marts 1856 normerede Contoirholds-godtgj. naar deraf drages 400 Rb. for den nedlagte Hirschholm Amtstue, kun udgjør 28,500 —

udkommer derved en forøget Udgift for Statskassen af 3,800 Rb.

I denne Henseende bør det ikke være ubemærket, at af de i Lønningsloven opførte personlige Tillæg i Gage er ved indtrufne Embedsvacancer skeet en Afgang af ialt 6,305 Rb., hvoraf de 2,350 Rb. ere afgaaede senere end den sidste Normering af Contoirholds-godtgj. udførelserne, og at ligesom ved Hirschholm Amtstues Nedlæggelse er skeet Besparelse, saaledes er en lignende Besparelse nu tilfattet ved Nedlæggelse af Tryggevalde Amtstue, hvorom et Lovudkast er udarbejdet.

Den ved nærværende Lovudkast foreslaaede forøgede Contoirholds-godtgj. falder paa hver enkelt Amtstue saaledes:

Ålborg	350 Rb.
Frederiksborg	300 —
København, Tryggevalde, Ringsted, Odense, Viborg og Falsters Amtstuer, hver 200 Rb.	1,200 —
Vordingborg, Odsherreds, Åsens, Hjørring, Thisted, Skanderborg, Holstebro og Maribo Amtstuer hver 150 Rb.	1,200 —
Risøbenhavn, Næsby, Nyborg og Ringkjøbing Amtstuer, hver 100 Rb.	400 —
Korsør, Randers, Ebeltoft, Aarhus, Varde, Møns og Bornholms Amtstuer, hver 50 Rb.	350 —

Tilsammen 3,800 Rb.

De Amtstuer, med Hensyn til hvilke der ikke er Spørgsmaal om nogen Forandring i den for dem nu normerede Contoirholds-godtgj.